

บทที่ 4

ข้อมูลตำบลออนกลาง

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับตำบลออนกลาง

4.1.1 ประวัติตำบลออนกลาง

ตามหลักฐานศิลาจารึกที่ค้นพบ ณ วัดเชียงแสน ตำบลออนใต้ อำเภอสันกำแพง ทำให้สันนิษฐานว่า ชาวอำเภอสันกำแพงอพยพมาจากพื้นนาเกลือ แขวงเมืองเชียงแสน (ปัจจุบันอยู่ในจังหวัดเชียงราย) มาตั้งบ้านเรือนอยู่ริมบ้านแม่อน

ในศิลาจารึกพบข้อความว่า “เมื่อพระเจ้าศิริธรรมมังกร มหจักรพรรดิราชาธิราช” เป็นหมื่นคาบเรียน ในปีวอก สัมฤทธิศก (เปลี่ยน) จุลศักราช 850 (พ.ศ. 2031) เดือน 6 ขึ้น 8 ค่ำ วันพุธ หมื่นคาบเรียน ได้มีจิตศรัทธาชักชวนบรรดาทนายและทนายิกาทันหลายมาประชุมกันเพื่อสร้างวิหาร พระเจดีย์ และหอไตรปฏิมา เมื่อสร้างเสร็จได้ขนานนามวัดที่สร้างขึ้นว่า “ศาลกัญญาหันทาราม” ซึ่งวัดนี้คือ วัดเชียงแสน ในปัจจุบัน

นอกจากนั้นชาวบ้านในหลายท้องที่ของอำเภอ เป็นไทยยองและไทยลื้อ มีสำเนียงพูดคล้ายชาวบ้านในอำเภอเชียงแสน จึงเป็นข้อสันนิษฐานว่า ชาวอำเภอสันกำแพงอพยพมาจาก อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย

ต่อมาเมื่อเจริญขึ้นได้รับการยกฐานะเป็นอำเภอ ซึ่งในสมัยนั้นเรียกว่า “แขวงแม่อน” อยู่ในการปกครองของนครเชียงใหม่ จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2445 รัชสมัยของพระเจ้าอินทวิชิต ได้เกิดกบฏเงี้ยวที่อำเภอแพร่ ที่แขวงแม่อนมีชาวจีน 11 คน มีอาวุธครบมือบุกปล้นโรงกลั่นสุราที่บ้านป่าไผ่ ตำบลแช่ช้าง แล้วเผาทำลายการแขวงแม่อนเสียหายทั้งหลัง ดังนั้นในปี พ.ศ. 2446 ทางราชการได้ย้ายที่ทำการแขวงแม่อนมาปลูกสร้างที่บ้านสันกำแพงประกอบกับอาณาเขตที่กว้างขวาง ท้องที่บางตำบลอยู่ไกลจากอำเภอ เจ้าหน้าที่ออกตรวจตราดูแลทุกข์สุขของราษฎรไม่ทั่วถึงและสภาพท้องที่โดยทั่วไปเชื่อว่าจะเจริญต่อไปในภายหลัง

ดังนั้น กระทรวงมหาดไทย ฯพณฯ พลเอกขวลิต ยงใจยุทธ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 31 มีนาคม 2537 แบ่งท้องที่อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ตั้งเป็นกิ่งอำเภอ เรียกชื่อว่า “กิ่งอำเภอแม่อน” ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2537 เป็นต้นไป โดยที่แต่เดิมตำบลออนกลางอยู่ในท้องที่อำเภอสันกำแพง เมื่อมีการแบ่งท้องที่อำเภอสันกำแพงตั้งเป็นกิ่งอำเภอแม่อน ตำบลออนกลางได้ถูกแบ่งให้มาอยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอแม่อนด้วย

ตำบลออนกลางเดิมเป็นส่วนหนึ่งของตำบลออนเหนือและได้แยกตั้งเป็นตำบลออนกลาง
จำนวน 8 หมู่บ้าน เมื่อปี พ.ศ. 2528 และ มีจำนวน 10 หมู่บ้าน เมื่อปี พ.ศ. 2537 ซึ่งมีการตั้งชื่อหมู่
บ้านและการตั้งของตำบลเรียงรายตามลำน้ำแม่ออน

4.1.2 สภาพทางภูมิศาสตร์

4.1.2.1 ที่ตั้ง

ตำบลออนกลาง ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ตามเส้นทาง
หลวงหมายเลข 1006 (เชียงใหม่สันกำแพง - สันกำแพง) และตามเส้นทางหลวงท้องถิ่น(สันกำแพง -
ออนหลวง) คิดเป็นระยะทางประมาณ 37 กิโลเมตร และตามเส้นทางหลวงหมายเลข 1317 (เชียงใหม่
- แม่ออน) เป็นระยะทางยาวประมาณ 45 กิโลเมตร

4.1.2.2 พื้นที่

มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 26.32 ตารางกิโลเมตรซึ่งแยกเป็นหมู่บ้านดังนี้

ตาราง 4.1 แสดงจำนวนพื้นที่แต่ละหมู่บ้าน

หมู่ที่	หมู่บ้าน	เนื้อที่ (ไร่)	คิดเป็น(ร้อยละ)
1	ทุ่งเหล่า	3750	22.80
2	แม่เลน	668	4.06
3	เป่าสามขา	813	4.94
4	วาก	1450	8.82
5	ป่าตัน (ใต้)	3604	21.91
6	ป่าตัน (เหนือ)	704	4.28
7	ออนกลาง	369	2.24
8	ออนกลาง	996	6.05
9	ออนกลางใต้	250	1.52
10	ป่าไม้	3845	23.38
รวม	10 หมู่บ้าน	16,449	100.00

4.1.2.3 อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อเขต ตำบลบ้านสหกรณ์ และ ตำบลออนเหนือ กิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่
ทิศตะวันออก	ติดต่อเขต ตำบลออนเหนือ และ ตำบลทาเหนือ กิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่
ทิศใต้	ติดต่อเขต ตำบลทาเหนือ และ ตำบลออนใต้ กิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่
ทิศตะวันตก	ติดต่อเขต ตำบลร่องวัวแดง และ ตำบลบ้านสหกรณ์ กิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่

4.1.2.4 แนวเขตโดยละเอียด

ทิศเหนือ	แนวเขตเริ่มต้นจากสามแยกถนนเข้าแปลงเกษตร กับ ถนนสายตำบลบ้านสหกรณ์ บ้านออนกลาง หมู่ที่ 7 ตำบลออนกลาง พิกัด NA 258758 ไปทางทิศตะวันออก ตามแนวขอบถนนด้านทิศใต้ ประมาณ 500 เมตร ถึงหัวมุมถนนตัดไปตามแนวสันดอนม่อนหินกองไปเชื่อมกับลำห้วยมะนอด ต่อไปบรรจบกับลำน้ำแม่ออน พิกัด NA 273754 ต่อไปทางทิศเหนือ โดยถือแนวกึ่งกลางน้ำแม่ออนเป็นแนวแบ่งเขต ถึงสบห้วยม่วง พิกัด NA 275762 ต่อไปตามแนวลำห้วยคันม่วง ผ่านอ่างเก็บน้ำไปเชื่อมกับน้ำแม่วาก ไปตามลำน้ำแม่วาก ถึงพิกัด NA 295765 ตัดออกจากลำน้ำแม่วาก ไปม่อนผักชี พิกัด NA 306763 รวมระยะทางประมาณ 6.5 กิโลเมตร
ทิศตะวันออก	แนวเขตเริ่มต้นจากคอยม่อนผักชี บ้านออนกลาง หมู่ที่ 8 ตำบลออนกลาง พิกัด NA 306763 ไปทางทิศใต้ โดยถือสันเขาคอยผาผึ้ง คอยแม่ฝักเป็นแนวแบ่งเขต สิ้นสุดแนวเขตที่เนิน 755 พิกัด NA 287693 รวมระยะทางประมาณ 8 กิโลเมตร
ทิศใต้	แนวเขตเริ่มต้นจากเนิน 775 บ้านเหล่า หมู่ที่ 1 ตำบลออนกลาง พิกัด NA 287693 ไปทางทิศตะวันตก โดยถือแนวสันคอยนางเมา(คอยหลวง) ไปเชื่อมกับถนนสวนป่าเลียบ ห้วยน้ำซ่อ และ ห้วยน้ำซ่อ เป็นแนวแบ่งเขต สิ้นสุดแนวเขตที่น้ำแม่ออน พิกัด NA 247722 รวมระยะทาง ประมาณ 5.5 กิโลเมตร
ทิศตะวันตก	แนวเขตเริ่มต้นจากสบห้วยน้ำซ่อ พิกัด NA 247722 บ้านเหล่า หมู่ที่ 1 ตำบล

ออนกลาง ไปทางทิศเหนือ โดยถือกึ่งกลางลำน้ำแม่ฮอนเป็นแนวแบ่งเขต ประมาณ 400 เมตร แล้วตัดออกจากลำน้ำแม่ฮอน ไปถนนสันกำแพง - ฮอนหลวง (บริเวณหัวมุมโรงเรียนมัธยมฮอนเหนือ มีต้นไม้และเป็นจุดสังเกต) ต่อไปตามแนวดถนนผ่านหน้าโรงเรียนมัธยมฮอนเหนือ ไปตามแนวเขตโรงเรียนเชื่อมกับแนวเขตป่าสงวน(ป่าเด่นหลวง) ต่อไปโดยใช้แนวเขตป่าสงวนเป็นแนวแบ่งเขตไปบรรจบกับถนนสายตำบลบ้านสหกรณ์ ใช้แนวขอบถนนด้านตะวันออกเป็นแนวแบ่งเขต ประมาณ 2.5 กิโลเมตรถึงถนนแยกเข้าแปลงเกษตร บ้านออนกลาง หมู่ที่ 7 ตำบลออนกลาง พิกัด NA 258758 รวมระยะทางประมาณ 4 กิโลเมตร

4.1.2.5 ลักษณะภูมิประเทศ

ตำบลออนกลางมีลักษณะเป็นพื้นที่ราบ ที่อยู่ในระดับความสูงประมาณ 300 เมตร ลาดเอียงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เป็นบริเวณที่เรียกว่า ลุ่มน้ำแม่ฮอน สภาพดินเป็นดินที่ราบเชิงเขา เป็นดินที่เกิดจากวัสดุต้นกำเนิดดิน เป็นดินพวกส่วนที่เหลือจากการเผาไหม้ ลักษณะพื้นที่เป็นเนินเขา และภูเขาสลับซับซ้อน การระบายน้ำดี มีความสามารถให้น้ำซึมผ่านปานกลาง ความสามารถในการดูดซับน้ำ เป็นประโยชน์ต่อพืชปานกลาง เนื้อดินร่วนปนทรายหรือร่วนปนดินเหนียว บางบริเวณมีกรวดปน ความอุดมสมบูรณ์ของดินต่ำไม่เหมาะแก่การเพาะปลูก

4.1.2.6 แหล่งน้ำ

ตำบลออนกลางมีแหล่งน้ำสำคัญดังนี้

- แม่น้ำแม่ฮอน ไหลผ่านหมู่บ้านต่อไปนี้คือ บ้านออนกลาง หมู่ที่ 8 และหมู่ที่ 9 บ้านป่าตันเหนือ บ้านป่าตันใต้ บ้านวาก บ้านทุ่งเหล่า บ้านแม่เลน
- ห้วยแม่ว่าง ไหลผ่านหมู่บ้านป่าตัน
- อ่างเก็บน้ำแม่ปึก อยู่ที่หมู่บ้านทุ่งเหล่า
- อ่างเก็บน้ำสหกรณ์ อยู่ที่หมู่บ้านแม่เลน
- อ่างเก็บน้ำห้วยแม่เลน อยู่ที่หมู่บ้านแม่เลน

4.1.3 ประชากร

ประชากรในตำบลออนกลาง มีจำนวนทั้ง 4,390 คน เป็นชาย 2,189 คน เป็นหญิง 2,201 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 1,330 ครัวเรือน ซึ่งสามารถแยกประชากรชาย หญิงตามแต่ละหมู่บ้าน คือ

ตาราง 4.2 ตารางแสดงจำนวนประชากรแต่ละหมู่บ้าน

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวนครัวเรือน	ประชากรชาย	ประชากรหญิง	ประชากรรวม
1	ทุ่งเหล่า	108	178	220	398
2	แม่เลน	170	241	344	585
3	เปาสามขา	100	270	237	507
4	วาก	102	169	174	343
5	ป่าคัน(ใต้)	113	203	178	381
6	ป่าคัน(เหนือ)	184	271	264	535
7	ออนกลาง	107	201	185	386
8	ออนกลาง	230	415	381	796
9	ออนกลางใต้	97	151	140	291
10	ป่าไม้	119	90	78	168

4.1.4 การคมนาคม

ตำบลออนกลางมีแต่เส้นทางคมนาคมทางบก ที่สำคัญดังนี้

- ถนนสันกำแพง-ออนเหนือ เป็นถนนลาดยางแอสฟัลท์ ซึ่งผ่านหมู่บ้านต่อไปนี้ คือ บ้านแม่เลน บ้านเปาสามขา บ้านออนกลาง หมู่ที่ 9 และบ้านออนกลาง หมู่ที่ 8
- ถนนสันกำแพง-ทาเหนือ เป็นถนนลาดยางแอสฟัลท์ ซึ่งผ่านหมู่บ้านต่อไปนี้ คือ บ้านวากและบ้านป่าไม้
- ถนนหมู่บ้าน เป็นถนนคอนกรีตสลับถนนลูกรังเป็นช่วง ทุกๆ หมู่บ้าน

4.1.6 อาชีพ

ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้านการเกษตร ซึ่งปลูกพืชที่สำคัญคือ ข้าว ยาสูบ หอม กระเทียม ถั่วเหลือง สำหรับการเลี้ยงสัตว์ประกอบด้วย โค กระบือ สุกร เป็ด ไก่ เป็นต้น

4.1.7 อุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม

- โรงบ่มใบยาสูบ อยู่ที่บ้านแม่เลน
- ตีเหล็ก อยู่ที่บ้านออนกลาง หมู่ที่ 7
- ตีเหล็ก อยู่ที่บ้านออนกลาง หมู่ที่ 8
- ตีเหล็ก อยู่ที่บ้านออนกลางใต้ หมู่ที่ 9

4.1.8 การศึกษา

การศึกษาในตำบลออนกลาง ประกอบด้วยโรงเรียนต่อไปนี้

ตาราง 4.3 ตารางแสดงจำนวนนักเรียน

หมู่บ้าน	โรงเรียน	ระดับก่อนประถมศึกษา			ระดับประถมศึกษา		
		นักเรียน ทั้งหมด	ห้องเรียน	ตำแหน่ง บริหาร	นักเรียน ทั้งหมด	ห้องเรียน	จำนวน ครู
บ้านออนกลาง หมู่ที่ 7	บ้านออนกลาง	56	2	อาจารย์ ใหญ่	203	7	17
บ้านเป่าสามขา	วัดเป่าสามขา	27	2	อาจารย์ ใหญ่	129	6	14
บ้านวาก	สาขาบ้านวาก	-	-	-	41	4	-

4.1.9 ศาสนา

ประชาชนในตำบลออนกลางได้นับถือศาสนาพุทธ ซึ่งมีวัดดังต่อไปนี้

- วัดศรีออนกลาง อยู่ที่บ้านออนกลาง หมู่ที่ 7
- วัดศรีรวมเมือง อยู่ที่บ้านวาก
- วัดเป่าสามขา อยู่ที่บ้านเป่าสามขา
- วัดพระธาตุคอกยผาตั้ง อยู่ที่บ้านออนกลางใต้ หมู่ที่ 9

4.2 การนำเสนอข้อมูลจากการสัมภาษณ์กำนัน ผู้ใหญ่บ้านและประชาชน ในตำบล

อนนกลาง

4.2.1 หมู่บ้านที่ 1 บ้านเหล่า

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายสมพงษ์ อายุ 29 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายสมพงษ์ ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2536 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ 6 ไร่ 1 งาน 24 ตารางวา ขายในราคาไร่ละ 100,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 600,000 บาท นายสมพงษ์ขายที่ดินเพราะต้องการเงินใช้หนี้สหกรณ์

การขายที่ดินของนายสมพงษ์นั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินชื่อ นายชะลอ ซึ่งนายชะลอมาติดต่อขอซื้อที่ดินของนายสมพงษ์ที่บ้านนายสมพงษ์ประมาณ 5-6 ครั้ง นายสมพงษ์ใช้เวลาตัดสินใจขายประมาณ 4-5 เดือน นายชะลอจัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมาย รวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายสมพงษ์ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชะลอก็คือ ได้เงินจากการขายที่ดินเร็วกว่าผู้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่นๆ และนายสมพงษ์มีความคิดว่าจะขายที่ดินให้กับผู้ที่ให้ราคาที่ดินที่สูงสุด ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใคร

นางแะ อายุ 53 ปี ไม่ได้ทำงานจึงไม่มีรายได้ นางแะจำไม่ได้ว่าขายที่ดินในปีพ.ศ.ใด และที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินแบบไหน ลักษณะที่ดินที่ขายเป็นที่ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 5 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 100,000 บาท นางแะขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาสร้างบ้านซื้อของใช้และใช้จ่ายต่างๆ

การขายที่ดินของนางแะนั้นได้ขายที่ดินให้นายชะลอ นายชะลอติดต่อขอซื้อที่ดินจากนางแะที่บ้านนางแะเป็นประจำ จนนางแะตัดสินใจขายที่ดินซึ่งเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน นายชะลอได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งออกค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินด้วย นางแะได้เงินจากนายชะลอ ครั้งละไม่มาก หลายๆ ครั้งจนครบ เหตุผลที่นางแะขายที่ดินให้นายชะลอเพราะว่า มีนายชะลอมาติดต่อขอซื้อเพียงผู้เดียว แต่ถ้าผู้ใหญ่วบ้านมาขอซื้อที่ดิน นางแะเลือกขายให้ผู้ใหญ่วบ้านเนื่องจากนางแะรู้จักกับผู้ใหญ่วบ้านเหมือนกับว่าผู้ใหญ่วบ้านเป็นลูกเป็นหลาน

นางจเร อายุ 37 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ 300 บาทต่อเดือน นางจเรขายที่ดินประมาณปีพ.ศ. 2533-2534 ที่ดินที่ขายมีลักษณะเป็นที่สวนและไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน

มีพื้นที่ 5 ไร่ 2 งาน ขายที่ดินในราคาไร่ละ 20,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 110,000 บาท นางจรรยาขายที่ดินเพราะต้องการเงินไปซื้อนา

การขายที่ดินของนางจรรณนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดิน ซึ่งนายหน้าซื้อขายที่ดินนี้ได้รวมกันหลายคนที่มีคนทั้งในหมู่บ้านและคนนอกหมู่บ้าน นายหน้าซื้อขายที่ดินนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินของนางจรรยาที่บ้านนางจรรยาเกือบทุกวัน จนนางจรรยาตัดสินใจขายที่ดินเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน การซื้อขายที่ดินของนางจรรยาไม่มีการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเนื่องจากที่ดินของนางจรรยาไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน นางจรรยาได้ให้เงินจำนวน 5 เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายแก่นายหน้าซื้อขายที่ดินเนื่องจากนางจรรยาไม่รู้อะไร เหตุผลที่ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินผู้นี้ก็คือ ได้ติดต่อตอนอยากขายที่ดินพอดี

นางแดง(นามสมมุติ) อายุ 46 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ประมาณ 1,000-2,000 บาทต่อเดือน นางแดงขายที่ดินปีพ.ศ. 2538 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ขายมีพื้นที่ประมาณ 4 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 200,000 บาท นางแดงขายที่ดินเพราะครอบครัวเป็นหนี้สหกรณ์และได้ถูกทวงหนี้จึงขายที่ดินเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ แล้วส่วนที่เหลือก็แบ่งให้แม่และลูกๆ

การขายที่ดินของนางแดงนั้นได้ขายที่ดินให้นักธุรกิจที่ต้องการที่ดินทำรีสอร์ท นางแดงได้ไปหานักธุรกิจเพื่อบอกขายที่ดินด้วยที่ต้องการเงินมาใช้หนี้สหกรณ์ ซึ่งนักธุรกิจได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมาย รวมทั้งออกค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางแดงขายที่ดินให้นักธุรกิจก็คือ นักธุรกิจคนนี้มีเงินที่จะซื้อที่ดินได้

นายแก้ว อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทต่อเดือน นายแก้วขายที่ดินในปี พ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 3 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 35,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 105,000 บาท นายแก้วขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งให้ลูกๆ

การขายที่ดินของนายแก้วนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน ซึ่งนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายแก้วที่บ้านของนายแก้ว 2-3 ครั้งและนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ก็กับนักธุรกิจได้รับผิดชอบเรื่องการออกค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและการจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมาย เหตุผลที่นายแก้วขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้เป็นเพราะว่าให้ราคาที่ดินในราคาที่สูงและรู้จักกันอีกด้วย นอกจากนี้นายแก้วจะขายที่ดินให้ใครนั้นขึ้นอยู่กับว่าใครให้ราคาที่ดีกว่า ไม่เกี่ยวกับการเป็นผู้ใหญ่บ้าน

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านเหล่า

ผู้ใหญ่บ้านคำแดง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2494 ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.4 ปัจจุบันอายุ 45 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านเหล่า ประกอบด้วยประชากรจำนวน 398 คน ประมาณ 108 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านคำแดงได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 2 พฤษภาคม 2536

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี การขายที่ดินช่วยให้ชาวบ้านในตำบลหมู่บ้านปลดหนี้ ด้วยการเป็นหนี้ธนาคารนำส่งสารจึงทำให้ชาวบ้านจำเป็นต้องขายที่ดินซึ่งเป็น “ภาวะจำยอม” ของชาวบ้าน

ผลเสีย ที่ดินก็หมดไปเป็นของนายทุนหมด ก็ไม่มีที่ดินทำกิน ทำให้ชาวบ้านในตำบลหมู่บ้านต้องไปปรับจ้าง

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านคำแดงคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านไม่มีผลต่อการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ชาวบ้านอยากจะขายก็ไม่สนว่าใครจะเป็นคนซื้อไม่ว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านหรือใครๆ ก็ตาม ขึ้นกับว่าราคาดีหรือไม่

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านคำแดงของบ้านเหล่า ไม่มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน แม้มีนักธุรกิจมาติดต่อขอให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะไม่ชอบติดต่อซื้อขายกับใครให้มันยุ่งยาก แต่พอทราบว่าผลประโยชน์จากการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน คือ ผู้ที่เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินจะได้ผลประโยชน์ในรูปแบบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายประมาณ 2-5 เปอร์เซ็นต์

4.2.2 หมู่บ้านที่ 2 บ้านแม่เลน

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นางวันดี อายุ 43 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นางวันดีขายที่ดินในปี พ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ 6 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 50,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินทั้งหมด 300,000 บาท นางวันดีขายที่ดินเพราะมีหนี้สินกับทางธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งถ้าไม่ขายนางวันดีจะคิดหนี้ธนาคารมากขึ้นเรื่อยๆ

การขายที่ดินของนางวันดีนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน ซึ่งผู้ใหญ่บ้านได้ติดต่อขอซื้อที่ดินของนางวันดีบ้านของนางวันดีประมาณอาทิตย์ละ 2-3 ครั้ง ซึ่งนางวันดีใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 2 เดือน ผู้ใหญ่บ้านได้รับผิชอบเรื่องค่าโอน

กรรมสิทธิ์ที่ดินและการจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายโดยที่นางวันดีไม่เกี่ยวข้องเลย เหตุผลที่นางวันดีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านก็เพราะนางวันดีเชื่อใจผู้ใหญ่บ้านว่าซื้อจริงแน่นอน อีกทั้งผู้ใหญ่บ้านก็เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกันและเป็นคนที่นางวันดีรู้จัก รวมทั้งก็เห็นอีกว่าผู้ใหญ่บ้านคุ้นเคยกับทางอำเภอเป็นอย่างดีอีกด้วย

นางนงคราญ อายุ 35 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างและทำสวน มีรายได้ไม่แน่นอน นางนงคราญขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533-2534 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินและเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ประมาณ 3 ไร่ รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 100,000 บาท นางนงคราญขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งให้ลูกๆ

การขายที่ดินของนางนงคราญนั้นได้ขายที่ดินให้นายลอ นายลอได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางนงคราญทั้งที่บ้านนางนงคราญและที่สวนของนางนงคราญ นางนงคราญได้ใช้เวลานานพอสมควรในการตัดสินใจ สำหรับนายลอนั้นมีที่ดินติดกับที่ดินนางนงคราญจึงได้ขอซื้อและเหตุผลที่นางนงคราญขายที่ดินให้นายลอเพราะว่านายลอเป็นคนบ้านเดียวกันและพูดกันง่ายด้วย นางนงคราญจะขายที่ดินให้กับคนบ้านเดียวกันไม่ว่าเป็นใคร

นายบุญศรี อายุ 33 ปี ประกอบอาชีพทำสวน มีรายได้ประมาณ 2,000-3,000 บาทต่อเดือน นายบุญศรีขายที่ดินในปี พ.ศ. 2534 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 100,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 500,000 บาท นายบุญศรีขายที่ดินเพราะเป็นหนี้สินก็เลยขายที่ดินใช้หนี้

การขายที่ดินของนายบุญศรีนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายบุญศรีที่บ้านของนายบุญศรีประมาณอาทิตย์ 1-2 ครั้งจนนายบุญศรีตัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 2-3 เดือน ผู้ใหญ่บ้านได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายบุญศรีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านคนนี้เป็นเพราะมีความเคารพนับถือผู้ใหญ่บ้าน คิดว่าผู้ใหญ่บ้านเป็นคนที่เชื่อถือได้และผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำหมู่บ้าน

นายอินหวัน อายุ 52 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกร มีรายได้ไม่แน่นอน นายอินหวันขายที่ดินในปี พ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ประมาณ 2 งาน ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 10,000 บาท นายอินหวันขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาสร้างบ้าน

การขายที่ดินของนายอินหวันนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทอง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลออนกลาง ผู้ใหญ่บ้านทองได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายอินหวันที่บ้านของนายอินหวันประมาณ 2 ครั้ง นายอินหวันใช้เวลาในการตัดสินใจประมาณครึ่งเดือน ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายอินหวันขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองก็เพราะมีความเชื่อถือในตัวผู้ใหญ่บ้านทองและไม่แน่ใจคนอื่นๆ ที่มาติดต่อขอซื้อที่ดิน

นางสมศรี อายุ 43 ปี ประกอบอาชีพทำสวน มีรายได้ประมาณ 3,000-4,000 บาทต่อเดือน นางสมศรีขายที่ดินประมาณปี พ.ศ. 2532-2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ก. ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ประมาณ 6 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 500,000 บาท นางสมศรีขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาใช้หนี้และนำมาใช้จ่าย

การขายที่ดินของนางสมศรีนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางสมศรีที่บ้านของนางสมศรี ผู้ใหญ่บ้านได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางสมศรีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านคนนี้ก็เพราะว่ามีความไว้วางใจเชื่อใจผู้ใหญ่บ้าน ด้วยที่ผู้ใหญ่บ้านเคยซื้อที่ดินหลายรายแล้วและก็มีแต่ผู้ใหญ่บ้านมาติดต่อคนเดียว

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านแม่เลน

ผู้ใหญ่บ้านสำราญ เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2498 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและค้าขาย มีรายได้ประมาณ 5,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.6 ปัจจุบันอายุ 41 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตรคนเดียว กำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านแม่เลนประกอบด้วยประชากรจำนวน 585 คน ประมาณ 170 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านสำราญได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 18 ธันวาคม 2527

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี ถ้าคนที่ซื้อที่ดินได้สร้างงาน ชาวบ้านในหมู่บ้านก็มีงานทำ

ผลเสีย ชาวบ้านจะไม่มีที่ดินทำกิน ปัญหาเรื่องที่ดินหมดไปเพราะชาวบ้านขายที่ดินให้นักธุรกิจหมดและเมื่อเงินจากการขายที่ดินหมดไป ชาวบ้านก็ไม่มีความทำเนื่องจากขายที่ดินที่เป็นที่ทำกินไปแล้ว จึงก่อให้เกิดปัญหาว่างงานขึ้น

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสำราญคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการติดต่อกับชาวบ้านในหมู่บ้าน ชาวบ้านมีความเคารพนับถือ พูดยกกับชาวบ้านได้ดีกว่าเพราะรู้ถึงปัญหาชาวบ้านในหมู่บ้านมากกว่าคนอื่นและเข้าถึงชาวบ้านได้ดีกว่า

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสำราญของบ้านแม่เลน มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ที่มีนักธุรกิจจากจังหวัดเชียงใหม่และต่างจังหวัดได้มาติดต่อให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินให้ ผู้ใหญ่บ้านสำราญมีบทบาทนายหน้าซื้อขายที่ดินแบบที่ว่า เป็นเพียงแค่การพานักธุรกิจไปพบชาวบ้านที่ติดต่อไว้แล้วว่าจะขายที่ดิน ซึ่งการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินนี้ผู้ใหญ่บ้านสำราญได้เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายจากนักธุรกิจผู้ซื้อที่ดินและจะได้ก็เปอร์เซ็นต์ก็แล้วแต่ว่าจะตกลงกับนักธุรกิจอย่างไร ซึ่งผู้ใหญ่บ้านได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมาย โดยที่นักธุรกิจเป็นผู้จ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งชาวบ้านเจ้าของที่ดินไม่ต้องทำอะไรเลย

4.2.3 หมู่บ้านที่ 3 บ้านเปาสามขา

ประชาชนเจ้าที่ดิน

นางคำ อายุ 69 ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพจึงไม่มีรายได้ นางคำขายที่ดินในปี พ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 4 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 40,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 160,000 บาท นางคำขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งให้ลูกๆ

การขายที่ดินของนางคำนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางคำที่บ้านของนางคำ นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางคำขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้เพราะว่านายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้มาติดต่อก่อนและเป็นเพียงคนเดียวที่มาติดต่อ อย่างไรก็ตามนางคำจะขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้าน ถ้าผู้ใหญ่บ้านมาติดต่อพร้อมกับนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ ด้วยที่นางคำนับถือผู้ใหญ่บ้านมากกว่านายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้

นางประนอม อายุ 27 ปี ประกอบอาชีพทำไร่ทำสวน มีรายได้ประมาณ 2,000 บาท ต่อเดือน นางประนอมขายที่ดินในปี พ.ศ. 2534 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ประมาณ 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 30,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 150,000 บาท นางประนอมขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาสร้างบ้าน

การขายที่ดินของนางประนอมนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนัน กำนันได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางประนอมแทนนักธุรกิจที่บ้านของนางประนอมประมาณ 4-5 ครั้งจนนาง ประนอมตัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 1 เดือน เหตุผลที่นางประนอมขายที่ดินผ่านการเป็น นายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันเพราะว่ากำนันได้ให้ราคาดีกว่าคนอื่น ๆ และมาติดต่อด้วยตนเอง นอก จากนี้นางประนอมเชื่อถือกำนันว่าแน่นอนกว่าคนอื่น ๆ

นางภคดิ อายุ 31 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างเย็บผ้า มีรายได้ไม่แน่นอน นางภคดิขายที่ ดินในปี พ.ศ. 2534 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ ประมาณ 2 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 200,000 บาท นางภคดิขายที่ดินเพราะคนในครอบครัว ไม่มีใครใช้ประโยชน์จากที่ดินเนื่องไปปรับจ้างกันหมดซึ่งจะจ้างคนอื่นมาทำนาก็ไม่คุ้ม อีกอย่างไ้ ่ค่อยมีเงินแต่ต้องการสร้างบ้านด้วย

การขายที่ดินของนางภคดินั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนในหมู่บ้านเดียว กัน นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางภคดิที่บ้านของนางภคดิเกือบทุกวัน นางภคดิ ใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 เดือน นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดิน ให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน นางภคดิเพียงแค่เซ็นชื่อเท่านั้น เหตุผลที่ นางภคดิขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้เพราะว่ามาติดต่อขอซื้อที่ดินในเวลาที่ยากขายที่ดินพอ ดี นางภคดิจะขายที่ดินให้ใคร ขึ้นอยู่กับว่าใครมาติดต่อเวลาที่ยากขายก็ขายให้คนนั้น

นางดวงใจ อายุ 38 ปี ประกอบอาชีพทำนาและทำสวน มีรายได้ประมาณ 3,000 บาท ต่อเดือน นางดวงใจขายที่ดินในปี พ.ศ. 2534 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งเป็นที่ใช้ ทำสวน มีพื้นที่ 3 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 4,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 12,000 บาท นาง ดวงใจขายที่ดินเพราะที่ดินเป็นที่สวนคนในครอบครัว ไม่มีใครทำก็เลยขายและต้องการเงินซื้อวัวมา เลี้ยง

การขายที่ดินของนางดวงใจนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนต่างหมู่บ้าน นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางดวงใจที่บ้านของนางดวงใจประมาณอาทิตย์ละ 1 ครั้งจนนางดวงใจตัดสินใจขายที่ดิน สำหรับการซื้อขายที่ดินได้ทำสัญญาการซื้อขายเฉยๆ ยังไม่มีการ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเนื่องจากที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ เหตุผลที่นางดวงใจจะขายที่ดินให้ ใครนั้นขึ้นอยู่กับว่าใครที่ติดต่อขอซื้อที่ดินให้ผลประโยชน์ที่ดีกว่าก็ขายให้คนนั้น แต่ถ้าราคาเท่ากัน ติด ต่อพร้อมกัน นางดวงใจจะขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านเนื่องจากนางดวงใจมั่นใจผู้ใหญ่บ้านมากกว่าคน อื่นๆ

นายบุญชัย อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายบุญชัยขายที่ดินในปี พ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ 4 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 100,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 400,000 บาท นายบุญชัยขายที่ดินเพราะคนที่มีที่ดินอยู่รอบๆ ที่ดินของนายบุญชัยขายกันหมดและอยากได้เงินด้วย

การขายที่ดินของนายบุญชัยนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนในหมู่บ้าน นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายบุญชัยที่บ้านของนายบุญชัยประมาณ 3-4 ครั้ง ซึ่งนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยนายบุญชัยไม่ได้เกี่ยวข้องเลย เหตุผลที่นายบุญชัยขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้เป็นเพราะว่านายบุญชัยรู้จักนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้อย่างดีและเห็นว่าเป็นคนดี นอกจากนี้นายบุญชัยจะขายที่ดินให้คนที่ให้ราคาที่ดีกว่า

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านเปาสามขา

ผู้ใหญ่บ้านสุพรรณ เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2496 ประกอบอาชีพค้าขาย มีรายได้ประมาณ 7,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.6 ปัจจุบันอายุ 43 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพค้าขาย มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านเหล่าประกอบด้วยประชากรจำนวน 507 คน ประมาณ 100 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านคำแดงได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2533

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี ผลดีติดอยู่กับราษฎรในหมู่บ้าน นำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปขยายผลได้

ผลเสีย ไม่ได้บอกไว้

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสุพรรณคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะชาวบ้านให้ความเคารพและนับถือผู้ใหญ่บ้าน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสำราญของบ้านเปาสามขา ไม่มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน เนื่องจากไม่มีนักธุรกิจมาติดต่อให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน อย่างไรก็ตามถ้ามีนักธุรกิจมาติดต่อให้ผู้ใหญ่บ้านสำราญเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ผู้ใหญ่บ้านสำราญคิดว่าจะเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินหรือไม่ขึ้นอยู่กับชาวบ้านว่ามีความจำเป็นมากน้อยเท่าไร

4.2.4 หมู่บ้านที่ 4 บ้านวาก

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นางดี อายุ 36 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ประมาณ 1,000 บาทต่อเดือน นางดีขายที่ดินในประมาณปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ 2 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 120,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 240,000 บาท นางดีขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งในหมู่พี่น้อง

การขายที่ดินของนางดีนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์ที่เป็นอดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 ตำบลอนกลาง โดยนายจันทร์ได้นำที่ดินของนางดีไปขายให้ ซึ่งได้มาติดต่อที่บ้านของนางดีประมาณ 2-3 ครั้ง นางดีใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 3-4 เดือน นายจันทร์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางดีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์เพราะนางดีเชื่อถือนายจันทร์ไม่หลอกลวง

นายมี อายุ 60 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างและเลี้ยงหมู มีรายได้ประมาณ 1,800 บาทต่อเดือนยังไม่รวมกับรายได้จากการขายหมู นายมีขายที่ดินในปี พ.ศ. 2525 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนาที่อาศัยน้ำจากลำห้วย มีพื้นที่ 8 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 10,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 80,000 บาท นายมีขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาใช้หนี้สินและต้องการเงินช่วยเหลือที่ติดคุกเนื่องจากทำผิดในการตัดไม้

การขายที่ดินของนายมีนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจักรที่เป็นอดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 4 ซึ่งนายมีมีหนี้สินจึงไปติดต่อกับนายจักรว่าต้องการขายที่ดิน นายจักรก็ได้นำที่ดินนายมีไปขายให้ โดยไม่เรียกค่านายหน้าซื้อขายที่ดินจากนายมีแต่นายจักรขอตั้งราคาขายที่ดินให้นักธุรกิจเอง นายจักรได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายมีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจักรเพราะนายมีมีความรู้จักคุ้นเคยกับนายจักรเป็นอย่างดีและนายจักรก็มีหนี้สินเหมือนกันก็เลยชวนไปขายที่ดินด้วยกัน

นางสาวหล้า อายุ 25 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอน นางสาวหล้าขายที่ดินในปี พ.ศ. 2538 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 3 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 120,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 360,000 บาท นางสาวหล้าขายที่ดินเพราะที่ดินไม่ดี ผลผลิตได้น้อยและมีความรก รวมทั้งหนูนาก็มีมาก

การขายที่ดินของนางสาวหล้าได้ขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองซึ่งต่อมาผู้ใหญ่บ้านทองได้นำที่ดินของนางสาวหล้าไปขายต่ออีกที ผู้ใหญ่บ้านทองได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางสาวหล้าที่บ้านของนางสาวหล้าและบอกว่าจะซื้อเป็นของตนเอง นางสาวหล้าใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 5-6 เดือน ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางสาวหล้าขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าเชื่อถือผู้ใหญ่บ้านทองและเห็นว่าผู้ใหญ่บ้านทองคิดต่อจริงจัง มาซื้อจริง มีความสะดวกในการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน

นายสอง อายุ 70 ปี ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้ประมาณ 600 บาทต่อเดือน นายสองขายที่ดินในปี พ.ศ. 2536 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ 14 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 1,500,000 บาท นายสองขายที่ดินเพราะในครอบครัวไม่มีใครใช้ที่ดินทำเกษตรกรรม เนื่องจากลูกๆ ไปรับจ้างกันหมดและตัวนายสองเองก็แก่แล้ว นอกจากนี้ที่ดินนั้นน้ำไม่ค่อยดีทำให้ได้ผลผลิตน้อย

การขายที่ดินของนายสองนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินชื่อนายช่อ เป็นนายหน้าซื้อที่ดินให้นางเถาว์ลย์ นายช่อได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายสองที่บ้านลูกสาวและลูกชายของนายสองแต่เพราะที่ดินของนายสองได้แบ่งให้ลูกๆ แล้วยังไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ ทำให้นายสองต้องตัดสินใจขายด้วย ซึ่งนายสองได้ใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 ปี นายช่อได้ติดต่อกับนักธุรกิจเอง นายสองไม่รู้เรื่อง นายช่อและนักธุรกิจได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายสองขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายช่อเพราะว่ามีนายช่อมาติดต่อเพียงรายเดียว ประกอบกับลูกๆ ต้องการเงินพอดี

นายไพโรจน์ อายุ 37 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกร มีรายได้ไม่แน่นอน นายไพโรจน์ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2534 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ประมาณ 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 30,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 150,000 บาท นายไพโรจน์ขายที่ดินเพราะต้องการเงินไปใช้หนี้สิน

การขายที่ดินของนายไพโรจน์นั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินที่เป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน ซึ่งนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายไพโรจน์ที่บ้านของนายไพโรจน์ นายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้นักธุรกิจได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายไพโรจน์ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินคนนี้เป็นเพียงคนเดียวที่มาติดต่อขอซื้อที่ดินจากนายไพโรจน์ นอกจากนี้นายไพโรจน์คิดว่าจะขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านถ้าผู้ใหญ่บ้านมาติดต่อขอซื้อที่ดินด้วยที่รู้จักกับผู้ใหญ่บ้านมานาน

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านวาก

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2495 ประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้างก่อสร้าง มีรายได้ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.4 ปัจจุบันอายุ 44 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตรจำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพค้าขาย มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านวากประกอบด้วยประชากรจำนวน 343 คน ประมาณ 102 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 21 มกราคม 2537

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี ทำให้ชาวบ้านได้เงินไปใช้จ่าย

ผลเสีย ชาวบ้านไม่มีที่ดินทำกิน

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์คิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านและเป็นผู้นำจึงทำให้นักธุรกิจคิดว่าติดต่อก็จะง่ายและมีความเป็นไปได้สูงที่ติดต่อกับชาวบ้านในการซื้อขายที่ดินได้สำเร็จมากกว่านายหน้าคนอื่น ๆ เพราะชาวบ้านไว้ใจกำนันผู้ใหญ่บ้าน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ของบ้านวาก ไม่มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ด้วยที่ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ไม่ค่อยสนใจในเรื่องการซื้อขายที่ดิน แม้จะมีนักธุรกิจจากกรุงเทพฯ และจากเชียงใหม่มาติดต่อขอให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินให้ ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ก็ไม่ได้ตกลงเพราะไม่สนใจเรื่องที่ดิน

4.2.5 หมู่บ้านที่ 5 บ้านป่าตันใต้

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายแสง อายุ 44 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายแสงขายที่ดินในปี พ.ศ. 2531 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ 6 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 280,000 บาท นายแสงขายที่ดินเพราะเจ้าของที่ดินบริเวณที่ดินใกล้ๆ นายแสง ได้ขายที่ดินกันหมดนายแสงเลยจำเป็นต้องขาย

การขายที่ดินของนายแสงนั้นได้ขายที่ดินให้กับนายไพบูลย์ชาวอำเภอสันกำแพงจังหวัดเชียงใหม่ โดยนายแสงได้ติดต่อเพื่อขายที่ดินให้กับนายไพบูลย์ที่บ้านนายไพบูลย์ 2 ครั้ง ซึ่งนายไพบูลย์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายแสงขายที่ดินให้นายไพบูลย์เพราะว่านายไพบูลย์มาซื้อที่ดินในบริเวณใกล้ที่ดินนายแสงและนายไพบูลย์ได้ติดต่อขอซื้อก่อนนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่น ซึ่งนายไพบูลย์บอกว่าถ้านายแสงจะขายที่ดินให้ไปที่บ้าน

นายประชุม อายุ 48 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ไม่แน่นอน นายประชุมขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ 1 ไร่ 25 ตารางวา ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 100,000 บาท นายประชุมขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาซื้อรถให้ลูกชาย

การขายที่ดินของนายประชุมนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์อดีตผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน นายจันทร์ได้เป็นนายหน้าขายที่ดินให้นายประชุมที่มีนางเลวธย์เป็นผู้รับซื้อ สำหรับการติดต่อนายประชุมเป็นฝ่ายไปฝ่ายติดต่อนายจันทร์ โดยที่นายประชุมปรึกษากับนายจันทร์ว่าต้องการเงินเพื่อนำมาซื้อรถให้ลูกชายโดยไม่ต้องเป็นหนี้ใคร จากนั้นนายจันทร์ก็มาติดต่อกับนายประชุมที่บ้านนายประชุมประมาณ 2-3 ครั้ง นายจันทร์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งนายประชุมได้ให้เงินนายจันทร์ประมาณ 4,000-5,000 บาทเป็นค่านายหน้าขายที่ดินให้กับตน เหตุผลที่นายประชุมขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์เพราะว่าเชื่อใจและมีความเคารพนับถือนายจันทร์ ด้วยที่นายจันทร์เคยดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านมาก่อน

นายจันทร์ อายุ 61 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ประมาณ 1,500 บาทต่อเดือน นายจันทร์ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2537 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ 1 งาน 20 ตารางวา ขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 40,000 บาท นายจันทร์ขายที่ดินเพราะจะบวชหลานชายแต่ไม่มีเงินและพอลดหนี้มาติดต่อกับขอซื้อ

การขายที่ดินของนายจันทร์นั้นได้ขายที่ดินให้นายชะลอ ซึ่งนายชะลอได้ติดต่อเพื่อขอซื้อที่ดินนายจันทร์ที่สวนของนายจันทร์ นายจันทร์ใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 5-6 ปี พอลดหนี้บวชหลานชายเลยตกลงใจขายได้ นายชะลอได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายจันทร์ขายที่ดินให้นายชะลอเพราะว่านายชะลอมาติดต่อก่อนคนอื่น ๆ

นางหา อายุ 65 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นางหาขายที่ดินในปี พ.ศ. 2531 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีพื้นที่ 2 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 55,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินทั้งหมด 110,000 บาท นางหาขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งให้ลูกๆ โดยแบ่งเงินเป็น 7 ส่วน ให้ลูก 6 คนๆ ละ 1 ส่วน เหลือ 1 ส่วนนางหาเก็บไว้เอง

การขายที่ดินของนางหานั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์อดีตผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน นายจันทร์ได้ติดต่อกับขอซื้อที่ดินนางหาที่บ้านของนางหาประมาณ 2-3 ครั้ง

จนนางหาคัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 1 อาทิตย์ นายจันทร์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางหาขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์คือคิดผู้ใหญ่บ้านเพราะว่านายจันทร์มาติดต่อก่อนคนอื่นๆ

นายอินคำ อายุ 65 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายอินคำขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533-2534 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเพราะเริ่มรังวัดเพื่อออกหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินปี 2532 ตอนขายที่ดินยังไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีพื้นที่ประมาณ 2 ไร่ รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 520,000 บาท นายอินคำขายที่ดินเพราะต้องการเงินเพื่อแบ่งให้ลูกซึ่งมีจำนวน 4 คน

การขายที่ดินของนายอินคำนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์คือคิดผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน นายจันทร์ได้เป็นนายหน้าซื้อที่ดินให้นักธุรกิจชื่อ ก้อง นายจันทร์ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายอินคำที่บ้านของนายอินคำจนนายอินคำตัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 1 เดือน เมื่อนายอินคำตัดสินใจขายที่ดินแล้วนายจันทร์ก็พานายอินคำไปหานายก้อง การซื้อขายที่ดินยังไม่สมบูรณ์ตามกฎหมาย คือที่ดินนายอินคำไม่มีหนังสือแสดงสิทธิ์ที่ดินจึงไม่สามารถโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ตามกฎหมายและในตอนนี้นายอินคำยังได้รับเงินไม่ครบเพราะนายอินคำกับนายก้องได้ทำสัญญากันว่าจะชำระเงินครบก็ต่อเมื่อที่ดินนั้นได้โฉนดออกมาแล้วโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่กันดังนั้นในตอนนี้นายอินคำได้เงินงวดแรก 250,000 บาท คงค้าง 270,000 บาท เหตุผลที่นายอินคำขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายจันทร์คือคิดผู้ใหญ่บ้านเพราะว่านายอินคำมีความเชื่อถือนายจันทร์ว่าแน่นอนและไม่เบี้ยว

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านป่าตันใต้

ผู้ใหญ่บ้านชนะพล เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2498 ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทขึ้นไปต่อเดือน ความรู้ชั้น ม.3 ปัจจุบันอายุ 41 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 1 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านเหล่า ประกอบด้วยประชากรจำนวน 381 คน ประมาณ 113 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านชนะพลได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 15 ตุลาคม 2529

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี ไม่มี

ผลเสีย การที่นักธุรกิจ นายทุน ต่างหมู่บ้าน ต่างจังหวัด มาครอบครองที่ดินในหมู่บ้านทำให้มีผลเสียในหมู่บ้านในด้านการทำมาหากินในหมู่บ้านจะลำบากในอนาคต นอกจากนี้การที่นักธุรกิจ

นายทุนครอบงำที่ดินในหมู่บ้านจากการซื้อที่ดินจากชาวบ้านในหมู่บ้านทำให้การปกครองท้องถิ่นลำบาก เพราะมีการขยายท้องถิ่น ด้วยที่ชาวบ้านต้องหาที่ดินทำกินใหม่แทนของเดิมที่เสียไป ทำให้บางครั้งการบุกรุกเข้าเขตป่า เกิดขยายพื้นที่เข้าเขตป่าสงวนก็ผิดกฎหมายอีก

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านขณะพลคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ในแง่ที่ว่า “ง่ายขึ้น” กำนัน ผู้ใหญ่บ้านประสานงานได้ง่ายกว่าคนอื่นในการติดต่อกับชาวบ้านหรือลูกบ้านทำให้ซื้อขายเพราะกำนัน ผู้ใหญ่บ้านรู้จักคนท้องถิ่นดี ลูกบ้านหรือชาวบ้านของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เขาจะเชื่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ด้วยที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านอยู่เคียงบ่าเคียงไหล่กับชาวบ้านตลอด จุดนี้ทำให้นักธุรกิจพึ่งพากำนัน ผู้ใหญ่บ้านเป็นแกนนำในเรื่องการซื้อขายที่ดิน ชาวบ้านเชื่อถือกำนัน ผู้ใหญ่บ้านไม่มีผลต่อการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ชาวบ้านเชื่อถือกำนัน ผู้ใหญ่บ้านมากกว่านายหน้าคนอื่น ๆ เพราะทุกอย่างต้องผ่านกำนัน ผู้ใหญ่บ้านระดับหนึ่งไม่ว่า การโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน การรับมรดกที่ดิน การซื้อขายที่ดิน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านขณะพลของบ้านป่าตันใต้ ไม่มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ด้วยที่ผู้ใหญ่บ้านขณะพลมีความคิดที่จะไม่นำผู้อื่น(นักธุรกิจ) มาซื้อขายที่ดินในหมู่บ้านเพราะกลัวว่าจะเกิดผลเสียต่อหมู่บ้านและชาวบ้านในหมู่บ้านจะไม่มีที่ดินทำกินซึ่งอาจจะทำให้การปกครองท้องถิ่นลำบาก แม้มีนักธุรกิจมาติดต่อให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินแต่ไม่ได้ตกลงเนื่องจากรับหลักการบางอย่างไม่ได้ ผู้ใหญ่บ้านขณะพลรู้ว่าการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินจะได้ผลประโยชน์ในรูปแบบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขาย 3 หรือ 5 เปอร์เซ็นต์

4.2.6 หมู่บ้านที่ 6 บ้านป่าตัน

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายไกร อายุ 46 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายไกรขายที่ดินในประมาณปี พ.ศ. 2532-2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 6 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 80,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินทั้งหมด 480,000 บาท นายไกรขายที่ดินเพราะความยากจนต้องการเงินมาปรับปรุงบ้านและนำเงินมาซื้อที่ดินที่เป็นที่นาเพื่อทำนา

การขายที่ดินของนายไกรนั้นได้ขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านหรือผู้ใหญ่บ้านทองที่ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายไกรที่บ้านของนายไกรอาทิตย์ละ 1 ครั้งจนนายไกรใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 2 อาทิตย์ ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยนายไกรไม่ได้ทำอะไรเพียงรอรับเงินเท่านั้น เมื่อผู้ใหญ่บ้านทองซื้อที่ดินของ

นายไกรแล้วนำไปขายต่อให้นักธุรกิจ เหตุผลที่นายไกรขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่านายไกรไว้วางใจผู้ใหญ่บ้านทองและผู้ใหญ่บ้านทองมีความน่าเชื่อถือมากกว่าคนอื่น ๆ และคนอื่น ๆ ก็ไม่น่าไว้วางใจ รวมทั้งผู้ใหญ่บ้านทองให้ราคาดีกว่าคนอื่น ๆ

นายคำสูก อายุ 40 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างและค้าขายเล็กๆ น้อยๆ มีรายได้ประมาณ 4,000 บาทต่อเดือน นายคำสูกขายที่ดินประมาณปี พ.ศ. 2532 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ 2 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 160,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินทั้งหมด 320,000 บาท นายคำสูกขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาสร้างบ้านและซื้อรถยนต์ เงินที่เหลือก็นำไปฝากธนาคาร

การขายที่ดินของนายคำสูกนั้นได้ขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านหรือผู้ใหญ่บ้านทองที่ได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายคำสูกที่บ้านของนายคำสูก 2 ครั้งและนายคำสูกไปติดต่อเพื่อขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองที่บ้านผู้ใหญ่บ้านทอง 1 ครั้ง นายคำสูกใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 2-3 เดือน ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยนายคำสูกไม่ได้ทำอะไรเพียงรอรับเงินเท่านั้น นายคำสูกได้รับเงินเป็นงวดทั้งหมด 2 งวด เหตุผลที่นายคำสูกขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่านายคำสูกมีความสนิทชิดเชื้อกับผู้ใหญ่บ้านทองและผู้ใหญ่บ้านทองได้บอกนายคำสูกไว้ว่าถ้าขายที่ดินให้บอกเนื่องจากผู้ใหญ่บ้านทองต้องการซื้อให้ลูก

นายสมาน อายุ 48 ปี ประกอบอาชีพช่างก่อสร้าง มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทต่อเดือน นายสมานได้ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นป่าเสื่อมโทรมนอกป่าสงวน มีพื้นที่ 6 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 10,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 60,000 บาท นายสมานขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาสร้างบ้านและซื้ออุปกรณ์การก่อสร้างบ้าน

การขายที่ดินของนายสมานนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายทองที่เป็นผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านทองได้เป็นนายหน้าซื้อที่ดินให้นักธุรกิจชื่อ นางเถาว์ลย์ ผู้ใหญ่บ้านทองได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายสมานในทุกๆ ที่ที่พบกัน นายสมานใช้เวลาในการตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 เดือน ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งนางเถาว์ลย์ได้ออกให้และนายสมานรับเงินโดยที่ไม่ต้องเสียค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายสมานขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อก่อนผู้อื่น ไม่ใช่ที่การดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน

นางเพ็ญ อายุ 53 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นางเพ็ญได้ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส. 3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ 3 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 100,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 300,000 บาท นางเพ็ญขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาใช้จ่าย

การขายที่ดินของนางเพ็ญนั้นได้ขายที่ดินให้กับนายทองที่เป็นผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน นางเพ็ญได้ไปหาผู้ใหญ่บ้านทองเพื่อบอกขายที่ดิน ผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน นางเพ็ญได้เงินครบเมื่อเวลาผ่านไปปีกว่า อย่างไรก็ตามผู้ใหญ่บ้านทองอนุญาตให้นางเพ็ญสามารถใช้ที่ดินที่ขายเป็นที่ทำกินได้ มีเพียงกรรมสิทธิ์เป็นของผู้ใหญ่บ้านทอง เหตุผลที่นางเพ็ญขายที่ดินขายที่ดินให้กับผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่านางเพ็ญเชื่อในตัวผู้ใหญ่บ้านทองและมีความคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีกับผู้ใหญ่บ้านทอง นอกจากนี้นางเพ็ญเชื่อใจผู้ใหญ่บ้านทองคนเดียว

นางอุไร อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นางอุไรขายที่ดินประมาณปี พ.ศ. 2532-2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส. 3 มี 4 ไร่ เป็นโฉนด 1 ไร่ รวมมีพื้นที่ 5 ไร่ ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา ขายในราคาไร่ละ 28,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 140,000 บาท นางอุไรขายที่ดินเพราะคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านขายกัน ก็เลยขายบ้างแล้วนำเงินมาแบ่งให้ลูกๆ

การขายที่ดินของนางอุไรนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายทองที่เป็นผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้าน ซึ่งนางอุไรไปติดต่อกับผู้ใหญ่บ้านทองเพื่อปรึกษาเรื่องขายที่ดิน จากนั้นผู้ใหญ่บ้านทองได้พานางอุไรไปหานางเถาว์ลย์ โดยที่นางอุไรแบ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ขายให้ผู้ใหญ่บ้านทองที่เป็นนายหน้าขายที่ดินให้ นางเถาว์ลย์และผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งนางเถาว์ลย์ได้ออกให้ เหตุผลที่นางเพ็ญขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองสามารถหาคนที่ซื้อที่ดินที่ให้ราคาที่ดีได้

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านป่าตัน

ผู้ใหญ่บ้านทอง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2500 ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ประมาณ 10,000 กว่าบาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ม.3 ปัจจุบันอายุ 39 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 1 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านป่าตันประกอบด้วย

ประชากรจำนวน 535 คน ประมาณ 184 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านทองได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 9 สิงหาคม 2531

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี เมื่อชาวบ้านมีหนี้สินธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ เมื่อเป็นหนี้สินทำให้ชาวบ้านนอนไม่หลับเพราะคิดมากจึงได้ขายที่ดินเพื่อให้ได้มาซึ่งความสบายใจ นอกจากนี้การขายที่ดินทำให้ล้างคอกเบี้ยและเหลือส่วนหนึ่งทำทุน ชาวบ้านถ้าขายที่ดินก็จะทำให้ครอบครัวดีขึ้นคือถ้านำเงินมาใช้ในสิ่งที่ถูกต้องก็ทำให้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น แทนที่จะมานั่งปวดหัวว่าเป็นหนี้ก็หมั่นก่แสนจะเอาส่วนไหนไปใช้ ถ้าไม่ใช่คอกเบี้ยก็เพิ่มขึ้นมาอีกสภาพการปลูกอะไรไปขายก็ไม่ค่อยทัน บางครั้งตั้งใจเอาไว้ว่าปีนี้ต้องได้หลายหมื่น ผลปรากฏว่าล้ม ฝนไม่ตกบ้าง ฝนตกมากเกินไปบ้าง ผลผลิตไม่ดีบ้าง ราคาผลผลิตตกต่ำบ้าง ก็สร้างความเดือดร้อนเพิ่มหนี้สินขึ้นไปอีก ไม่ว่าธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ได้ให้สินเชื่อแทนที่เป็นการมาช่วยเหลือเหลือเกษตรกรกลับเป็นการสร้างหนี้สินเพิ่มขึ้นมาอีก ความเดือดร้อนก็มีขึ้นมาอีก ถ้าไม่ใช่หนี้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ก็มาทวงหนี้ บางครั้งชาวบ้านก็คิดมากจนนอนไม่หลับ การขายที่ดินจึงเป็นทางออกเพื่อความสบายใจ

ผลเสีย การขายที่ดินทำให้เสียพื้นที่ที่ใช้ทางเกษตรบางส่วนของชาวบ้านเนื่องจากถูกขายเพื่อไปใช้ปลูกเปลี่ยนหนี้สิน

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านทองคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะว่าการดำรงตำแหน่งชาวบ้านให้ความนับถือ ค่ายที่ผู้ใหญ่บ้านเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินแล้วไม่เคยผิดพลาดเลย ไม่หลอกลวงใครด้วยแต่เป็นความพอใจของชาวบ้านเองทุกอย่าง นอกจากนี้ชาวบ้านก็เห็นว่านายหน้าคนอื่น ๆ ไม่แน่นอนเหมือนผู้ใหญ่บ้านเนื่องจากนายหน้าคนอื่น ๆ นัดจ่ายเงินวันนั้นวันนี้แล้วทำไม่สำเร็จ ชาวบ้านเหมือนถูกหลอกจึงไม่ค่อยเชื่อนายหน้าคนอื่น ๆ

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านทองของบ้านป่าตัน มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ผู้ใหญ่บ้านเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินหลายรูปแบบ แบบแรกเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินให้กับนักธุรกิจ ซึ่งมีทั้งนักธุรกิจในท้องถิ่นและนักธุรกิจต่างถิ่น ผู้ใหญ่บ้านทองจะติดต่อกับชาวบ้านเพื่อขอซื้อที่ดินให้นักธุรกิจและเมื่อชาวบ้านตกลงขายที่ดิน บางครั้งผู้ใหญ่บ้านทองก็พานักธุรกิจมาหาชาวบ้านเจ้าของที่ดินที่บ้าน บางครั้งก็พาชาวบ้านไปหานักธุรกิจที่บ้านเพื่อตกลงซื้อขายที่ดิน การเป็นนายหน้ารูปแบบแรกผู้ใหญ่บ้านทองได้รับผลประโยชน์เป็นเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ตกลงซื้อขายประมาณ 3-5 เปอร์เซ็นต์จากนักธุรกิจ รูปแบบที่สอง ผู้ใหญ่บ้านทองเป็นนายหน้าขายที่ดินให้กับชาวบ้าน โดยชาวบ้านมาติดต่อกับผู้ใหญ่บ้านทองเพื่อบอกว่าต้องการขายที่ดิน ผู้ใหญ่บ้านทองจะพาชาวบ้านไปหานักธุรกิจท้องถิ่นเพื่อ

ตกลงซื้อขายที่ดินหรือผู้ใหญ่บ้านทองทำหน้าที่แทนชาวบ้านในการขายที่ดินโดยชาวบ้านไม่ต้องไปพบ
 นักธุรกิจที่ซื้อที่ดินก็มี สำหรับการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินในรูปแบบที่สองผู้ใหญ่บ้านทองได้รับผล
 ประโยชน์เป็นเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ตกลงซื้อขายประมาณ 3-5 เปอร์เซ็นต์จากชาวบ้านหรือเงิน
 จำนวนหนึ่งจากชาวบ้าน รูปแบบที่สาม ผู้ใหญ่บ้านทองเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพื่อตัวเอง กล่าว
 คือ ผู้ใหญ่บ้านทองได้ซื้อที่ดินจากชาวบ้านไว้ก่อนแล้วนำมาขายต่อให้นักธุรกิจ การเป็นนายหน้าซื้อ
 ขายที่ดินในรูปแบบนี้ผู้ใหญ่บ้านทองสามารถกำหนดผลประโยชน์ที่ได้รับด้วยตนเอง จากผลต่างของ
 ราคาที่ซื้อที่ดินจากชาวบ้านกับราคาที่ขายให้นักธุรกิจ ผู้ใหญ่บ้านทองได้เป็นนายหน้าซื้อขายที่
 ดินทั้งในหมู่บ้านตนเองและหมู่บ้านอื่นๆ ในตำบลอีกด้วย นอกจากนี้ผู้ใหญ่บ้านได้จัดการให้การซื้อ
 ขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมาย โดยที่นักธุรกิจจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ในรูปแบบการเป็นนาย
 หน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองในรูปแบบที่หนึ่งและสองและผู้ใหญ่บ้านทองได้จัดการให้การซื้อ
 ขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมาย รวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน
 ของผู้ใหญ่บ้านทองในแบบที่สาม

4.2.7 หมู่บ้านที่ 7 บ้านออนกลาง

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นางแสง อายุ 56 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างล้างจาน มีรายได้ไม่แน่นอน นางแสงขายที่
 ดินปี พ.ศ. 2523 ที่ดิน 2 ไร่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนดเป็นที่ใช้ทำนา ที่ดิน 5 ไร่ไม่มี
 หนังสือแสดงกรรมสิทธิ์และใช้ทำสวน รวมมีพื้นที่ 7 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 50,000 บาท
 นางแสงขายที่ดินเพราะคิดหนี้สินธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์

การขายที่ดินของนางแสงนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินชื่อ นายน้อย-เมือง โดย
 นางแสงให้นายน้อยเมืองเป็นนายหน้าขายที่ดินให้กับตนและนางแสงได้ให้ค่าการเป็นนายหน้าขายที่ดิน
 ของนายน้อยเมืองเป็นเงินจำนวน 3,500 บาท เหตุผลที่นางแสงขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขาย
 ที่ดินของนายน้อยเมืองเพราะว่านายน้อยเมืองขายที่ดินให้ได้ นอกจากนี้นางแสงจะขายที่ดินให้ใคร
 หรือผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของใครนั้นไม่เกี่ยวกับว่าผู้นั้นเป็นผู้ใหญ่บ้าน แต่ขึ้นอยู่กับว่า
 ใครที่ให้ราคาแพงกว่าก็เลือกขายให้กับคนๆ นั้นและถ้าคิดราคาเท่ากันก็ขายให้กับผู้ที่มาก่อน

นางแก้วมา อายุ 59 ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพอยู่บ้านเลี้ยงหลาน มีรายได้ไม่แน่นอน
 นางแก้วมาได้ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2536 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีพื้นที่ประมาณ 3
 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 100,000 บาท นางแก้วมาขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาแบ่งให้

ลูกๆ ที่เหลือก็เก็บไว้กับตนเอง โดยที่ลูกชายคนหนึ่งก็นำเงินไปสร้างบ้าน อีกคนนำไปซื้อที่ดินที่ เชียงราย

การขายที่ดินของนางแก้วมานั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชาติ โดยนายชาติได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางแก้วมาที่บ้านนางแก้วมา นางแก้วมาใช้เวลาในการตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 เดือน เมื่อนางแก้วมาตกลงขายที่ดินแล้วนายชาติได้พานางแก้วมาไปหานางเถาว์ลย์ เพื่อตกลงซื้อขายที่ดินซึ่งนายชาติได้รับเงินค่านายหน้าซื้อขายที่ดินเป็นเงิน 10,000 บาท นางเถาว์ลย์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งนางเถาว์ลย์ได้ออกให้ เหตุผลที่นางแก้วมาขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชาติเพราะว่านายชาติมาติดต่อก่อนคนอื่นๆ นอกจากนี้นางแก้วมาจะขายที่ดินให้ผู้ที่มาติดต่อก่อนซื้อที่ดินก่อน แต่ถ้ามาติดต่อก่อนซื้อที่ดินพร้อมๆ กันระหว่างผู้ใหญ่บ้านกับคนอื่นๆ นางแก้วมาจะขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้าน ด้วยที่หวังว่าผู้ใหญ่บ้านจะช่วยเหลือด้านการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและอำนวยความสะดวกต่างๆ

นายมูล อายุ 73 ปี ตอนนี้อยู่ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร มีรายได้ประมาณ 300 บาทต่อเดือน นายมูลได้ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด ซึ่งเป็นที่ทำนา มีพื้นที่ 5 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 40,000 บาท นายมูลขายที่ดินเพราะที่ดินที่มีขาดน้ำสำหรับเกษตรกรรมและมีหนี้สินด้วย

การขายที่ดินของนายมูลนั้นได้ขายที่ดินให้นายไพบูลย์ที่ผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายเมือง โดยนายเมืองมาติดต่อก่อนที่บ้านซึ่ง 2-3 วันมาครั้งหนึ่ง นายมูลใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณครึ่งเดือน นายเมืองและนายไพบูลย์ได้จัดการเรื่องการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งนายไพบูลย์ได้ออกให้และนายมูลเพียงแต่รับเงินเท่านั้น เหตุผลที่นายมูลขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายเมืองเพราะว่านายเมืองเอาผลประโยชน์น้อยกว่ากำนันผู้ใหญ่บ้านที่เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

นางบัวคำ อายุ 41 ปี ประกอบอาชีพทำนาและทำสวน มีรายได้ประมาณ 4,000-5,000 บาทต่อเดือน นางบัวคำได้ขายที่ดินในปี พ.ศ. 2536 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส. 3 มีพื้นที่ 5 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 100,000 บาท นางบัวคำขายที่ดินเพราะคนที่มียากินอยู่รอบๆ ที่ดินนางบัวคำขายกันหมด นางบัวคำก็เลยจำเป็นต้องขาย

การขายที่ดินของนางบัวคำนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันของตำบล โดยกำนันได้ติดต่อก่อนซื้อที่ดินนางบัวคำที่บ้านนางบัวคำ นางบัวคำใช้เวลาในการตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 ปี กำนันเป็นนายหน้าซื้อที่ดินให้นางเถาว์ลย์ การซื้อขายที่ดินของนางบัวคำยัง

ไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเพราะที่ดินนางบัวคำได้ทำหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินใหม่การซื้อขายนี้
 กำนันได้รับเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายจากนางแก้วลย์ที่จะให้ เหตุผลที่นางบัวคำขายที่ดินผ่าน
 การเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันเพราะว่ากำนันได้บอกกับนางบัวคำว่าถ้าขายที่ดินจะซื้อและนาง
 บัวคำก็นับถือ เชื่อถือ กำนัน รวมทั้งนางบัวคำไม่เชื่อถือนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่นๆ นอกจากนี้ก็มี
 เพียงกำนันเท่านั้นที่มามีติดต่อซื้อขายที่ดิน

นายทวน อายุ 64 ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีรายได้ไม่แน่นอน นายทวนได้ขายที่ดิน
 ในปี พ.ศ. 2534-2535 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน เป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ประมาณ 5
 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 15,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 75,000 บาท นายทวนขาย
 ที่ดินเพราะไม่มีเงินใช้จ่าย

การขายที่ดินของนายทวนนั้นได้ขายที่ดินให้คนจังหวัดพิจิตรซึ่งทำงานชลประทาน ซึ่งได้
 มาติดต่อซื้อขายที่ดินนายทวนที่บ้านของนายทวน นายทวนใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 ปี
 สำหรับการซื้อขายที่ดินเพียงแต่ตกลงซื้อขายที่ดินโดยไม่มีการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเพราะที่ดินไม่มี
 หนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ กำนันได้มาขอซื้อที่ดินจากนายทวนแต่นายทวนไม่ขายเนื่องจากนายทวนมี
 เหตุผลว่าจะขายที่ดินให้กับใครนั้นขึ้นกับว่าใครให้ราคาที่ดีกว่าก็ขายให้คนนั้น ดังนั้นนายทวนไม่ขาย
 ที่ดินให้กำนันเพราะกำนันให้ราคาที่ดินน้อยกว่าคนพิจิตร

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านออนกลาง หมู่ 7

ผู้ใหญ่บ้านบ้านแก้ว กันติมูล เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2491 ประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้างก่อสร้าง
 มีรายได้ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.6 ปัจจุบันอายุ 48 ปี แต่งงานแล้ว มี
 บุตร จำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพค้าขาย มีความรู้ชั้น ป.4
 บ้านเหล่าประกอบด้วยประชากรจำนวน 386 คน ประมาณ 107 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านบ้านแก้วได้
 ดำรงตำแหน่งเมื่อ 17 ธันวาคม 2527

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี ถ้าที่ดินติดหนี้สินไม่มีปัญหาไถ่ถอน ถ้าปล่อยให้ผู้ยึดที่ดินก็ได้เงินน้อยกว่าที่ดิน
 ถ้าไถ่ถอนมาก็ไม่มีปัญหาไปใช้หนี้คนที่ให้กู้ยืมเงินมาไถ่ถอนที่ดิน ดังนั้นการขายที่ดินย่อมจะดีกว่า

ผลเสีย ชาวบ้านขายที่นาไปหมดจะไม่มามีนาให้ทำ ไม่สามารถปลูกอะไร นอกจากรับ
 จ้าง ถ้ามีที่ดินก็สามารถปลูกอะไรขายก็ได้

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะชาวบ้านให้ความเคารพนับถือและเชื่อใจว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้านไม่โกงไม่กิน ไม่หลอกลวง จึงทำให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านได้เปรียบกว่านายหน้าคนอื่น ๆ จึงทำให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านประสบความสำเร็จในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วของบ้านออนกลาง หมู่ 7 มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ซึ่งมีทั้งนักธุรกิจจากทั้งเชียงใหม่และกรุงเทพฯ มาติดต่อขอซื้อที่ดินในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วได้ทำการซื้อที่ดินจากชาวบ้านไว้ก่อนแล้วจึงนำไปขายต่อให้นักธุรกิจ ซึ่งการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินในรูปแบบนี้ผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วเห็นว่าได้รับผลประโยชน์มากกว่าการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินในรูปแบบที่เป็นตัวกลางที่นำนักธุรกิจไปพบกับชาวบ้านเจ้าของที่ดินที่ผู้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินได้เพียงเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายเพียงเล็กน้อย ดังนั้นผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วจึงมีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ในรูปแบบซื้อที่ดินไว้ก่อนแล้วนำมาขายต่ออีกที สำหรับการซื้อที่ดินจากชาวบ้านมีทั้งที่ผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วไปติดต่อขอซื้อที่ดินจากชาวบ้านและชาวบ้านมาหาผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วเพื่อบอกขายที่ดิน แต่สำหรับการขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วนั้นนักธุรกิจได้มาติดต่อขอซื้อที่ดินกับผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วเอง มีทั้งที่ติดต่อด้วยตนเองหรือมีนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่น ๆ พามา ถ้านักธุรกิจมีนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่น ๆ พามาผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วได้จ่ายค่านายหน้าซื้อขายที่ดินแก่ผู้ที่พานักธุรกิจมาซื้อที่ดินเป็นจำนวน 3 เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายไม่ว่าจะมีกี่คนก็ตาม นอกจากนี้ผู้ใหญ่บ้านได้ติดต่อขอซื้อที่ดินในหมู่บ้านอื่นๆ มากกว่าหมู่บ้านที่ตนดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านและผู้ใหญ่บ้านปิ่นแก้วได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายและจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งชาวบ้านเจ้าของที่ดินไม่ได้เกี่ยวข้องเลย

4.2.8 หมู่บ้านที่ 8 บ้านออนกลาง

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายถนอม อายุ 43 ปี ประกอบอาชีพทำสวน มีรายได้ประมาณ 1,000 บาทต่อเดือน นายถนอมได้ขายที่ดินในปีพ.ศ. 2535 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นที่ทำสวน มีพื้นที่จำนวน 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 25,000 บาท รวมขายที่ดินได้เงินทั้งหมด 125,000 บาท นายถนอมขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาซ่อมแซมบ้าน

การขายที่ดินของนายถนอมนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินชื่อ นายชาติ โดยนายชาติได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนายถนอม 3-4 ครั้งที่บ้านนายถนอม นายถนอมใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดิน

ประมาณ 1 เดือน จากนั้นนายชาติได้พานายถนอมไปหานักธุรกิจเพื่อตกลงซื้อขายที่ดิน เหตุผลที่นายถนอมขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชาติเพราะว่านายชาติได้มาติดต่อขอซื้อที่ดินก่อนคนอื่นๆ ด้วยที่นายถนอมมีความคิดที่จะขายที่ดินให้กับผู้มาติดต่อขอซื้อที่ดินก่อน

นางปิ่น อายุ 60 ปี ประกอบอาชีพทำนา มีรายได้ไม่แน่นอน นางปิ่นได้ขายที่ดินประมาณปีพ.ศ. 2532-2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 ซึ่งเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 10 ไร่ สำหรับการซื้อขายที่ดินนั้นใช้การแลกเปลี่ยนที่ดินกันแล้วเพิ่มเงินให้นางปิ่น นางปิ่นขายที่ดินเพราะต้องการที่ดินมาทำสวนถั่วเหลืองและปลูกยาสูบ

การขายที่ดินของนางปิ่นนั้นได้ขายที่ดินผ่านนายหน้าซื้อขายที่ดินชื่อ นายชาติ โดยนายชาติได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางปิ่นที่บ้านนางปิ่นเป็นเวลาหลายปีจนนางปิ่นยอมขายที่ดิน เหตุผลที่นางปิ่นขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชาติเพราะว่านายชาติได้มาติดต่อขอซื้อที่ดินจากนางปิ่นเพียงผู้เดียว

นางเพย อายุ 68 ปี ไม่ได้ประกอบอาชีพแล้ว จึงไม่มีรายได้ นางเพยขายที่ดินในปี พ.ศ. 2526 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ประมาณ 6 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 300,000 บาท นางเพยไม่ได้บอกเหตุผลในการขายที่ดิน

การขายที่ดินของนางเพยนั้นได้ขายที่ดินให้กำนัน กำนันได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางเพยที่บ้านของนางเพยประมาณ 5-6 ครั้งและนางเพยใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 ปี กำนันได้ขายที่ดินของตนเองแล้วนำเงินมาซื้อที่ดินของนางเพยเพราะที่ดินของนางเพยใกล้ที่นาของกำนัน ในการซื้อขายที่ดินนี้นางเพยไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับกำนันได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางเพยขายที่ดินให้กำนันเพราะว่ามีความเชื่อถือกำนันและมั่นใจว่ากำนันมีเงินซื้อที่ดินของตนได้แน่นอน

นางคำน้อย อายุ 37 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้ประมาณ 2,000 กว่าบาท ต่อเดือน นางคำน้อยขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 เป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 2 ไร่ ขายในราคาไร่ละประมาณ 100,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 200,000 บาท นางคำน้อยขายที่ดินเพราะไม่มีเงินใช้และต้องส่งลูกเรียน

การขายที่ดินของนางคำน้อยนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนัน กำนันได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางคำน้อยที่บ้านของนางคำน้อยประมาณ 2-3 ครั้งใน 1 อาทิตย์จนนางคำน้อยตัดสินใจขายที่ดินซึ่งใช้เวลาประมาณ 3-4 เดือน กำนันได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตาม

กฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยที่นางคำน้อยไม่ต้องยุ่งเกี่ยว เหตุผลที่นางคำน้อยขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันเพราะว่านางคำน้อยไม่ไว้วางใจนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่นแต่ไว้วางใจและเคารพนับถือกำนัน

นางกลยา อายุ 45 ปี ประกอบอาชีพทำนาและทำสวน มีรายได้ประมาณ 2,000 กว่าบาทต่อเดือน นางกลยาขายที่ดินในปี พ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนดเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 4 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 150,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 600,000 บาท นางกลยาขายที่ดินเพราะที่ดินนั้นเป็นที่นามีลักษณะเป็นที่ลุ่มน้ำท่วมถึง ซึ่งทำให้ผลิตข้าวได้น้อย

การขายที่ดินของนางกลยานั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันกำนันได้ติดต่อขอซื้อที่ดินนางกลยาที่บ้านของนางกลยานานๆ ครั้ง แต่นางกลยามีความต้องการขายที่ดินจึงใช้เวลาไม่นานนักก็ตัดสินใจขายที่ดิน กำนันได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน โดยที่นางกลยาไม่ต้องยุ่งเกี่ยว เหตุผลที่นางกลยาขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันเพราะว่านางกลยาไม่รู้จักนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่นหรือนักธุรกิจคนอื่นและนางกลยามีความนับถือกำนันด้วยที่มีเรื่องราวอะไรกำนันก็มาคุยให้ฟังและแนะนำ นอกจากนี้นางกลยาเห็นคนอื่น ๆ ในหมู่บ้านขายที่ดินให้กำนันหรือมีกำนันเป็นนายหน้า นางกลยาก็เลยขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าของกำนัน

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านออนกลาง หมู่ 8

ผู้ใหญ่บ้านจันทร์ เป็นกำนันตำบลออนกลาง เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2492 ประกอบอาชีพรับเหมาโครงการเกี่ยวกับในพื้นที่ในตำบลและรับจ้าง มีรายได้ประมาณ 10,000 บาทต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.6 ปัจจุบันอายุ 47 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 2 คน บุตรคนแรกมีครอบครัวแล้วซึ่งประกอบอาชีพค้าขาย บุตรคนที่สองกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพค้าขาย มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านออนกลางประกอบด้วยประชากรจำนวน 796 คน ประมาณ 230 ครัวเรือน กำนันได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 13 เมษายน 2528

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี มีการพัฒนาก้าวหน้าและปรับปรุงที่ดิน

ผลเสีย เสียพื้นที่ทำการเกษตร ที่ทำกินเลี้ยงครอบครัว โดยที่นาถูกทำเป็นบ้านจัดสรร

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

กำนันคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ด้วยที่นักธุรกิจเชื่อว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้านให้ความคุ้มครองปลอดภัย ในการประกอบกิจการบนพื้นที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ไม่ว่าสร้างที่อยู่อาศัย หมู่บ้านจัดสรร เชื่อว่าปลอดภัยไม่ผู้ร้าย นอกจากนี้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านมีส่วนที่ทาสัญญาซื้อขายที่ดินจะต้องเอาผู้ดำรงตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในการเป็นพยานซื้อขายที่ดิน ถ้าให้ชาวบ้านทำสัญญากันแบบพื้นบ้านความเชื่อถือในพยานจะน้อยลง ส่วนมากชาวบ้านเชื่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้านไว้ก่อน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านจันทร์ของบ้านออนกลาง หมู่ 8 หรือกำนัน มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการติดต่อกับนักธุรกิจท้องถิ่นใกล้เคียง รูปแบบที่หนึ่ง การเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของกำนันเป็นเพียงทำหน้าที่แทนนักธุรกิจที่ต้องการซื้อที่ดิน กล่าวคือ ติดต่อชาวบ้านเจ้าของที่ดินเพื่อขอซื้อที่ดินและเมื่อชาวบ้านเจ้าของที่ดินตกลงใจขายที่ดิน ก็นัดหมายชาวบ้านแล้วจึงพานักธุรกิจมาหาชาวบ้านเจ้าของที่ดินหรือพาชาวบ้านเจ้าของที่ดินไปหานักธุรกิจ ซึ่งกำนันได้รับผลประโยชน์ 3 เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขาย ถ้าราคาที่ดินที่ซื้อขายเกิน 1,000,000 บาทและได้รับ 5 เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายที่ดิน ถ้าราคาที่ดินที่ซื้อขายไม่ถึง 1,000,000 บาท รูปแบบที่สอง การเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินแบบนี้กำนันซื้อที่ดินจากชาวบ้านเจ้าของที่ดินไว้ก่อนแล้วจึงขายต่อนักธุรกิจกำนันได้รับผลประโยชน์เป็นผลต่างของราคาที่ซื้อที่ดินจากชาวบ้านกับราคาที่ขายให้นักธุรกิจกำนันได้จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมาย โดยที่นักธุรกิจจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งชาวบ้านเจ้าของที่ดินไม่ได้เกี่ยวข้องเลยนอกจากเซ็นชื่อ

4.2.9 หมู่บ้านที่ 9 บ้านออนกลางใต้

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายจู อายุ 53 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายจูขายที่ดินประมาณปีพ.ศ. 2532-2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3และเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 1 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 150,000 บาท นายจูขายที่ดินเพราะที่ดินนั้นเป็นที่นาติดภูเขา ต้องอาศัยน้ำจากลำห้วยแต่น้ำจากลำห้วยก็ไม่เพียงพอ

การขายที่ดินของนายจูนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายทอง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลออนกลาง โดยผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อบริษัทที่ดินของนายจูที่บ้านของนายจูประมาณ 2-3 ครั้ง นายจูใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 เดือน ผู้ใหญ่บ้านทองจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายจูขายที่ดินผ่านการ

เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อซื้อที่ดินนายจุกก่อนคนอื่น ด้วยที่นายจุกมีความคิดว่าจะขายที่ดินกับผู้ที่มาติดต่อก่อนไม่เกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน

นางสนธิ อายุ 37 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้น้อยไม่แน่นอน นางสนธิขายที่ดินปีพ.ศ. 2535 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ 4 ไร่ ขายที่ดินในราคาไร่ละ 120,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 480,000 บาท นางสนธิขายที่ดินเพราะต้องการซื้อที่ดินใหม่เนื่องจากที่ดินทำการเกษตรกรรมไม่ได้ผล

การขายที่ดินของนางสนธินั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายทอง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลออนกลาง โดยผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อซื้อที่ดินของนางสนธิที่บ้านของนางสนธิประมาณ 1-2 ครั้ง นางสนธิใช้เวลาตัดสินใจประมาณ 1 ปี ผู้ใหญ่บ้านทองจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางสนธิขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองเป็นคนซื่อสัตย์ พุดจริงทำจริงและมีตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านรองรับ รวมทั้งนางสนธิกลัวว่า ถ้าขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินคนอื่นจะเอาเปอร์เซ็นต์และกลัวถูกโกงที่จะไม่ได้เงิน

นายมูล อายุ 60 ปี ประกอบอาชีพทำนาและทำสวน มีรายได้น้อยไม่แน่นอน นายมูลขายที่ดินปีพ.ศ. 2536 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ประมาณ 3 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 260,000 บาท นายมูลขายที่ดินเพราะต้องการเงินมาใช้จ่าย สร้างบ้านและแบ่งให้ลูกๆ รวมทั้งที่ดินมีน้ำไม่เพียงพอสำหรับการปลูกข้าวให้ได้ผลดี

การขายที่ดินของนายมูลนั้นได้ขายที่ดินให้นายทอง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลออนกลาง โดยผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อซื้อที่ดินของนายมูลที่บ้านของนายมูลประมาณ 2 ครั้งนายมูลก็ตัดสินใจขายที่ดิน ผู้ใหญ่บ้านทองจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายมูลขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อซื้อที่ดินนายมูลเพียงคนเดียว

นายแปง อายุ 54 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้น้อยไม่แน่นอน นายแปงขายที่ดินในปีพ.ศ. 2536 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3และเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ 5 ไร่ ขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 320,000 บาท นายแปงขายที่ดินเพราะลูกสาวเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดนิ่วไตและต้องนำเงินไปวาง 10,000 บาท ซึ่งลูกเขยก็ไม่มีปัญญาจ่าย นายแปงเองก็ไม่มีเงินก็เลยขายที่ดิน

การขายที่ดินของนายเปงนั้นได้ขายที่ดินให้นายเมืองส่วนหนึ่ง จากนั้นนายเมืองก็ขายที่ดินนั้นให้นายทอง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 6 ตำบลอนกลาง และนายเปงก็ขายที่ดินส่วนที่เหลือให้ผู้ใหญ่บ้านทอง ส่วนที่ขายให้นายเมืองได้เงิน 20,000 บาท ส่วนที่ขายให้ผู้ใหญ่บ้านทองได้เงิน 300,000 บาท รวมได้เงินทั้งหมด 320,000 บาท ผู้ใหญ่บ้านทองจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายเปงขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่านายเปงมีความเชื่อถือในตัวผู้ใหญ่บ้านทองและเห็นคนอื่นๆ ที่เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินไม่ค่อยได้เรื่อง

นายตา อายุ 53 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม มีรายได้ไม่แน่นอน นายตาขายที่ดินในปีพ.ศ. 2531 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3และเป็นที่ใช้ทำนา มีพื้นที่ประมาณ 2 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 39,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน ประมาณ 80,000 บาท นายตาขายที่ดินเพราะคนในครอบครัวไม่มีใครใช้ที่ดินทำการเกษตรกรรมและเห็นคนอื่นๆ ในหมู่บ้านก็ขายกันหลายคน

การขายที่ดินของนายตานั้นได้ขายที่ดินให้นายทอง ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 6 ตำบลอนกลาง โดยผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อขอซื้อที่ดินของนายตาที่บ้านของนายตาซึ่งนายตาใช้เวลาตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 ปี ผู้ใหญ่บ้านทองจัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายตาขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านทองเพราะว่าผู้ใหญ่บ้านทองมาติดต่อซื้อที่ดินนายตาเพียงคนเดียวและเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านอีกด้วย

ผู้ใหญ่บ้าน บ้านอนกลาง หมู่ 9

ผู้ใหญ่บ้านสามารถ เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2499 ประกอบอาชีพเกษตรกร มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทขึ้นไปต่อเดือน ความรู้ชั้น ป.6 ปัจจุบันอายุ 40 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกร มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านอนกลางประกอบด้วยประชากรจำนวน 291 คน ประมาณ 97 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านสามารถได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 8 พฤษภาคม 2534

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี การขายที่ดินสามารถทำให้ตำบลหมู่บ้านเจริญ เศรษฐกิจในวันข้างหน้าอาจเจริญ เพราะนายทุนมีหลายๆ อย่างที่สามารถทำให้พื้นที่เจริญ

ผลเสีย ที่ดินแทนที่จะเป็นของชาวบ้านในตำบลหมู่บ้านกลับเป็นของผู้อื่น ที่ดินถ้าไม่ขายก็ไม่หมด ที่ดินที่ขายไปแล้วก็เหมือนเราหมดตัว

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสามารถคิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะนายทุนเอาผู้นำเป็นหลักเกณฑ์ นายทุนไม่ต้องระแวงด้วยที่ผู้นำรู้รายละเอียดดี และเป็นพื้นที่ของผู้นำ แต่สำหรับชาวบ้านนั้นผู้ใหญ่บ้านสามารถไม่แน่ใจว่าการดำรงตำแหน่งกำนันผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะชาวบ้านจะเลือกผู้นำหรือคนอื่นๆ นั้นก็แล้วแต่ความสะดวกของชาวบ้าน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านสามารถของบ้านนอกกลางได้ ไม่มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน แต่ทราบว่าการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินให้กับนักธุรกิจในการติดต่อซื้อที่ดินจากชาวบ้านในหมู่บ้าน ได้รับผลประโยชน์เป็นเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขายประมาณ 3-5 เปอร์เซ็นต์

4.2.10 หมู่บ้านที่ 10 บ้านป่าไม้

ประชาชนเจ้าของที่ดิน

นายดี อายุ 68 ปี ประกอบอาชีพช่างตัดผม มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทต่อเดือน นายดีขายที่ดินในปีพ.ศ. 2534 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ประมาณ 1 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 10,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงินประมาณ 10,000 บาท นายดีขายที่ดินเพราะความจำเป็นเนื่องจากที่ดินอยู่ตรงกลางของที่ดินที่ถูกขาย

การขายที่ดินของนายดีนั้นได้ขายที่ดินให้นางเถาว์ลย์ ซึ่งนายชะลอมาติดต่อที่บ้านนายดีบ่อยๆ ในช่วงติดต่อซื้อที่ดิน ซึ่งนายชะลอเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินพานางเถาว์ลย์มาที่บ้านนายดี และนายดีใช้เวลาในการตัดสินใจขายที่ดินประมาณ 1 เดือน นายชะลอและนางเถาว์ลย์จัดการให้การซื้อขายที่ดินสมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งจ่ายค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นายดีขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายชะลอเพราะว่านายชะลอมาติดต่อเพียงผู้เดียว แต่นายดีมีความคิดว่า ถ้าผู้ใหญ่บ้านมาติดต่อซื้อที่ดินพร้อมนายชะลอ นายดีก็จะขายที่ดินให้ผู้ใหญ่บ้านด้วยที่นายดีมีความเชื่อใจผู้ใหญ่บ้านมาก

นายสนธิ อายุ 48 ปี ประกอบอาชีพค้าขายและทำสวน มีรายได้ประมาณ 2,000-3,000 บาทต่อเดือน นายสนธิขายที่ดินในปีพ.ศ. 2535 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินและเป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 8 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 20,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 160,000 บาท นายสนธิขายที่ดินเพราะต้องการส่งลูกเรียนต่อ

การขายที่ดินของนายสนิทนันได้ขายที่ดินให้ผู้ที่มีที่ดินติดกับสวนของตนและในการติดต่อซื้อขายเป็นการซื้อขายปากเปล่าเพราะที่ดินไม่มีใบ จึงไม่สามารถโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ตามกฎหมาย เหตุผลที่นายสนิทจะขายที่ดินให้ใครนั้นขึ้นอยู่กับว่าใครที่มาติดต่อขอซื้อก่อนก็ขายให้ผู้นั้น ไม่สำคัญว่าจะเป็นผู้ใหญ่บ้านหรือไม่

นายปวง อายุ 65 ปี ประกอบอาชีพค้าขายเล็กน้อย มีรายได้ไม่แน่นอน นายปวงขายที่ดินในปีพ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็น น.ส.3 มีพื้นที่ 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 35,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 175,000 บาท นายปวงขายที่ดินเพราะคิดหนี้สินสหกรณ์ จึงต้องการเงินมาใช้หนี้

การขายที่ดินของนายปวงนั้นได้ขายที่ดินให้กับนางยุพาที่มีกำนันของตำบลเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน กำนันได้ติดต่อขอซื้อที่ดินของนายปวงแทนนางยุพา เมื่อนายปวงตัดสินใจขายที่ดินกำนันก็พานายปวงไปหานางยุพาเพื่อตกลงซื้อขายที่ดินกัน การซื้อขายที่ดินระหว่างนายปวงกับนางยุพายังไม่สมบูรณ์ตามกฎหมายเพราะที่ดินที่ซื้อขายยังไม่ได้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเนื่องจากที่ดินนายปวงมีพื้นที่เดิมมี 5 ไร่ 3 งาน นายปวงขายที่ดินเพียง 5 ไร่ เหลือ 3 งาน เมื่อเป็นเช่นนี้จะต้องมีการรังวัดพื้นที่ใหม่จึงสามารถโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ การซื้อขายที่ดินก็สมบูรณ์ตามกฎหมาย เหตุผลที่นายปวงขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าของกำนันเพราะว่านายปวงพอใจกำนัน ด้วยที่กำนันเป็นหัวหน้าและผู้ใหญ่

นางแก้ว อายุ 42 ปี ประกอบอาชีพทำสวน มีรายได้ไม่แน่นอน นางแก้วขายที่ดินในปีพ.ศ. 2532 ที่ดินไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน เป็นที่ใช้ทำสวน มีพื้นที่ 5 ไร่ ขายในราคาไร่ละ 50,000 บาท รวมขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 250,000 บาท นายแก้วไม่ได้บอกเหตุผลในการขายที่ดิน

การขายที่ดินของนางแก้วนั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายสี นายสีมาติดต่อขอซื้อที่ดินของนางแก้วที่บ้านของนางแก้ว การซื้อขายที่ดินของนางแก้วยังไม่ได้มีการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินหรือซื้อขายที่ดินที่สมบูรณ์ตามกฎหมายเพราะที่ดินของนางแก้วไม่มีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางแก้วขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนายสีเพราะว่าเป็นคนบ้านเดียวกันและนางแก้วมีความคิดว่าจะขายให้ผู้ใหญ่บ้านเนื่องจากเป็นคนบ้านเดียวกันและมั่นใจในตัวผู้ใหญ่บ้าน

นางหล้า อายุ 38 ปี ประกอบอาชีพค้าขาย มีรายได้ประมาณ 2,000 บาทต่อเดือน นางหล้าขายที่ดินในปีพ.ศ. 2533 ที่ดินมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นโฉนด มีพื้นที่ 15 ไร่ ขายใน

ราคาไร่ละ 100,000 บาทขายที่ดินทั้งหมดได้เงิน 1,500,000 บาท นางหล้าขายที่ดินเพราะพี่ชายและพี่สาวรื้อเงิน จึงจำเป็นต้องขายแม้นางหล้าไม่อยากจะขายที่ดินก็ตาม

การขายที่ดินของนางหล้านั้นได้ขายที่ดินผ่านการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินของนางจิต นางหล้าได้ติดต่อนางจิตเพื่อให้ขายที่ดินของตน ซึ่งการให้นางจิตเป็นนายหน้าขายที่ดินนี้ นางหล้าต้องเสียค่านายหน้าขายที่ดินให้นางจิตเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท นางจิตและนักธุรกิจจัดการซื้อขายที่ดินให้สมบูรณ์ตามกฎหมายรวมทั้งค่าโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน เหตุผลที่นางหล้าจะขายที่ดินให้ใครนั้นไม่เกี่ยวกับการเป็นผู้ใหญ่บ้าน

ผู้ใหญ่บ้านบ้านป่าไม้

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2503 ประกอบอาชีพเกษตรกร มีรายได้ประมาณ 3,000 บาทขึ้นไปต่อเดือน ความรู้ชั้น ม.3 ปัจจุบันอายุ 36 ปี แต่งงานแล้ว มีบุตร จำนวน 2 คน บุตรทั้ง 2 คนกำลังศึกษาอยู่ คู่สมรสนั้นประกอบอาชีพเกษตรกร มีความรู้ชั้น ป.4 บ้านเหล่า ประกอบด้วยประชากรจำนวน 168 คน ประมาณ 119 ครัวเรือน ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ได้ดำรงตำแหน่งเมื่อ 9 สิงหาคม 2536

ผู้ใหญ่บ้านคิดว่าการขายที่ดินมีผลดีผลเสีย คือ

ผลดี เมื่อนายทุนมาซื้อที่ดินแล้วนายทุนทำอะไรก็จะเกิดการสร้างงานให้ชาวบ้านทำด้วย
ผลเสีย ถ้าขายหมดก็แย่ ชาวบ้านก็จะไม่มีที่ดินทำกิน

ความคิดเห็นต่อการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์คิดว่าการดำรงตำแหน่งกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านมีส่วนช่วยในการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินเพราะเรื่องอะไรก็ตามติดต่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ด้วยที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านรู้เรื่องราวทั้งหมดของตำบล หมู่บ้าน

บทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน

ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ของบ้านป่าไม้ มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินในช่วงการค้าที่ดินเฟื่องฟูซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านแต่เป็นผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านบ้านออนกลาง หมู่ 7 และรู้จักเพื่อนฝูงมาก ซึ่งมีนักธุรกิจมาติดต่อทั้งจากจังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพฯ ผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ได้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินในรูปแบบที่เป็นตัวกลางที่เชื่อมการติดต่อระหว่างนักธุรกิจกับชาวบ้าน โดยทำหน้าที่ติดต่อขอซื้อที่ดินจากชาวบ้านตามที่นักธุรกิจได้ติดต่อกับผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ที่บ้านเพื่อขอให้เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ซึ่งผู้ใหญ่บ้านมานิตย์ได้รับผลประโยชน์ 3-5 เปอร์เซ็นต์ของราคาที่ดินที่ซื้อขาย

4.3 สรุปข้อมูล

จากข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทั้งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและประชาชนในตำบลอนกลางที่ชายที่ดิน พบว่า ผู้ใหญ่บ้าน บ้านเหล่า บ้านเปาสามขา บ้านวาก บ้านป่าตันใต้และบ้านอนกลาง หมู่ที่ 9 ไม่มีบทบาทการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ขณะที่ผู้ใหญ่บ้าน บ้านแม่เลน บ้านป่าตันเหนือ บ้านป่าไม้ บ้านอนกลาง หมู่ที่ 7 และบ้านอนกลาง หมู่ที่ 8 หรือกำนัน มีบทบาทเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินโดยที่แต่ละบุคคลมีรูปแบบการเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินแตกต่างกันไปตามวิธีของแต่ละบุคคลเอง

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์ก็ยังพบว่า อดีตผู้ใหญ่บ้านมีหลายคนที่เป็นนายหน้าซื้อขายที่ดิน ด้วยที่ประชาชนในตำบลหมู่บ้านได้ให้ความไว้วางใจ เคารพนับถือ และเชื่อถือในอดีตผู้ใหญ่บ้านอยู่ ทำให้อดีตผู้ใหญ่บ้านจึงสามารถเป็นนายหน้าซื้อขายที่ดินที่ประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกับผู้ที่ดำรงตำแหน่งกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในปัจจุบัน